

[Poul Møller.]

fordi det var dens opfattelse efter Londonforhandlingerne, at man nu skulle slutte.

Jeg spurgte, om den danske regering ville søge tilslutning til en udsættelse fra svensk eller norsk side. Dertil svarede den højtærede udenrigsminister, at det fandt man ikke anledning til, fordi man ikke ønskede en udsættelse; nu måtte man handle for ikke at gå glip af de indrømmelser, der var givet under Londonforhandlingerne, idet englænderne hele tiden havde fastholdt, at forudsætningen for disse indrømmelser var, at vi sluttede den 20. juli, og ministeren tilføjede, at det synspunkt ønskede regeringen at fastholde.

Jeg mener herefter, jeg har skildret for tinget, at de forhandlingsmuligheder, der kunne være, var dels, om regeringen ville forhandle om noget andet end indmeldelse i de syv, dels, om den ville forhandle om at søge i hvert fald en udsættelse, og på begge spørgsmål fik jeg negativt svar af de højtærede ministre.

Man kan derfor ikke sige, at jeg ikke har forsøgt at finde frem til, hvor der var en mulighed for forhandling med regeringen. Da vi gik fra nævnsrådet, var der ingen tvivl om, at regeringen havde besluttet sig til uden hensyn til oppositionens mening, uden at spørge om vor mening, at gennemføre principbeslutningen med det flertal, regeringen har her i tinget.

Jeg synes, det kan have en vis historisk interesse at få dette fastslået, især når man siger, at der ikke fra vor side er gjort forsøg på at få en forhandling. Enhver forhandling må starte med, at man prøver at se, hvor der er en forhandlingsmulighed. Men de veje, jeg kunne finde i farten, nemlig udsættelse eller forhandling om noget andet, blev afvist.

Hvad angår ministeriets hurtige standpunkttagen, så henviste udenrigsministeren til, at jeg den 19. februar havde bebrejdet regeringen, at den ikke havde haft et standpunkt under den debat, vi havde her i tinget. Ja, jeg mente dengang, at regeringen skulle have stukket en linje ud, som vi kunne have fulgt under de fortsatte forhandlinger. Men når regeringen efter at have forhandlet i årevis på det gamle grundlag gik over til et nyt grundlag, frihandelsområdet for de syv, som den selv havde været skeptisk og

kritisk indstillet over for, så kan regeringen ikke benægte, at der har været handlet med meget, meget stor hurtighed. Regeringen kan sige, at den har været tvunget af internationale omstændigheder, men den må erkende, at den har givet os en meget, meget ringe tidsfrist til at tage stilling til disse problemer. Man må ikke glemme, at regeringens medlemmer endnu under Salt-sjöbadsforhandlingerne nærmest stillede sig så afvisende over for de syv, at oppositionen havde grund til at regne med, at det ikke var og ikke ville blive landets praktiske politik.

Den højtærede udenrigsminister talte om de europæiske perspektiver. Dem er vi jo alle optaget af i denne sal, det er også fremgået af debatten i dag. Det, der deler os, er, om vi mener at fremme de europæiske målsætninger gennem det, flertallet ønsker at foretage sig i denne sag. Det har ikke noget at gøre med almindelige politiske modsætningsforhold eller med, om den ene skulle være mere ubegavet end den anden; det har simpelt hen noget at gøre med, hvor megen tillid man kan have til, at vejen til samling er en deling.

Jeg erkender, at det af og til lykkes gennem deling at nå til samling; men jeg er også overbevist om, at alle ærede medlemmer har megen praktisk erfaring for, at en deling ofte kan blive permanent, selv om man ønsker en samling, og denne permanente deling er det, vi er bange for — det er dette, at de syv og de seks graver sig ned i skyttegravene. Den rent faktiske følge af at starte et frihandelsområde vil jo blive en markedsudvikling inden for Skandinavien, Schweiz, Østrig, Storbritannien og Portugal, der tilstræber at gøre dette område selvforsynende, købe mindre fra andre lande og dermed også risikere at skulle sælge mindre til andre lande. Her er der altså en tvivl, her ser vi forskelligt på det og bedømmer udviklingen forskelligt; men der er ingen, der ikke håber, at regeringen skulle få ret, naturligvis ikke. Men hvis den ikke får ret, og det må vi forudse kan ske, for det er ikke den danske regering, der har herredømmet over, om delingen bliver permanent, er det en alvorlig sag for Europa og især for Danmark.

Det er derfor, vi har spurgt os frem om en udsættende politik. Hertil siger den højt-